

POZNÁMKA K ČLÁNKU J. HAJSKÉHO Z MINULÉHO ČÍSLA

Se zájmem jsem si přečetl vzpomínky pana Hajského na staré karlovske časy. Chci jen upřesnit to, co se týká muzicírování, kterého jsem se také účastnil. Někdy koncem mých studií (asi 1955 nebo 56) za mnou přišel Karel Drbohlav, tehdy odborný asistent, a nabídl mi, zda bych nechtěl hrát v kvartetu s ním a s prof. Zátopkem. Přijal jsem to rád, ale i s nemalou dávkou mladické drzosti, protože mi byl nabídnut pult prvních houslí. Čtvrtým do party byl dr. Josef Smolka. Po celkem krátké době jsem odešel na vojenské cvičení a prof. Zátopek pozval do kvarteta svého přítele ing. Jaroslava Horáka, vynikajícího houslistu (měl absolvovávau konzervatoř), v civilu zaměstnaného na Ministerstvu chemického průmyslu u děrnoštítkových „holeritů“. Po svém návratu jsem velmi rád přijal místo u druhých houslí a v této sestavě jsme pak hráli řadu let. Uveřejněná fotografie je zřejmě z nějaké příležitosti, kdy náš primarius byl buď zaneprázdněn, nebo nemocen.

Karel Drbohlav ovšem i zde hrál na violu. Ještě musím poznamenat, že mi není známo, že by můj otec někdy hrál ať s prof. Zátopkem nebo prof. Drbohlavem. Žádný z nich se o tom nikdy nezmínil a myslím, že v tom došlo k nějakému omylu. Na fakultě jsme ovšem nebyli jediní muzicírující. Bylo zde i výborné Fyzikální kvarteto. Bylo by pěkné, kdyby jeho člen, vynikající cellista Sv. Krupička, napsal něco ze svých vzpomínek.

A dovolte mi závěrem ještě poznámku o legendární (a dnes už asi zcela zapomenuté) tramvajové šestce. Když jsem přišel v roce 1952 na fakultu, nebyl na konečné ani onen „šíbovací“ trojúhelník, ale jen výhybka, umožňující přejezd z jedné koleje na druhou. Takže řidič vzal kliku, přešel na druhou plošinu, průvodčí zavřel dveře na jedné straně, otevřel na druhé a mohlo se jet. Nejstarší vůz, kterým jsem jel, měl pěkně v kovu reliéfně vyvedený rok výroby 1912. Prostě opravdu idyla!

Jiří Jarník